

Livberging på sjøen.

Kan det la seg gjøre å segle rette på et båtkvelv som ligger på tvers av sjøen? Emnet har vært diskutert mann og mann i mellom og i avisene har ment at det kan la seg gjøre. Å komme ut for eller borti forlis enten det no er utafør heimstøa eller på ville havet, på fiskefeltet eller andre steder er nokså trist. Underskrevne har prøvd begge deler.

Jeg skal kort nemne et par tilfeller.

Det var i 1901 at jeg og en mann ifra Olsborg på Indre Senja og notbasen vår den i sin tid så kjente Ole (Jeremias) Jørgensen, en dag kom roende på lett båten under sildeleiting ved Skudeneshamn. Ukjent som vi var rodde vi over et undervasskjer som nettopp i det øyeblikk lå stille. Da vi var kommen midt over skjæret som ved høgvatn var overflødd, reiste det seg et grunnbrått med den følge at båten vår gikk rundt og alle vi tre lå og plasket i sjøen. De to andre klarte å fa tak i kvælvet og holde fast i dette, mens jeg ble liggende løs i sjøen. Jeg kunne ikke svømme og situasjonen var nokså alvorlig for mitt vedkommende. Det hadde sikkert blitt min visse død, men så kom det en stor tungsjø og skyllet meg mot et svaberg og oppetter dette. I samme øyeblikk kom en uforferdet og rådsnar mann fra Kvæfjord og våget sitt eget liv ved å springe mot sjøene på svaberget og få tak i meg og trukket meg lenger opp - på det tørre som man seier. Det var også i siste liten for jeg hadde ikke videre krefter igjen. Men det er ikke alltid man er så heldig som jeg var å treffe på en så tapper og vågsom redningsmann.

Ved nyttårstida i 1903 tok jeg, min far og et av søskenbarna mine på tur fra Kvanås til Gibostad med en råseglsotring fullasta med famneved. Da vi var kommet midt ut på Gisundet mellom Skognes og Leiknes fikk vi nordavindskuling med lett snødrev. Vi klarte likevel å baute oss oppunder Skogneslandet hvor vi "lot dreggen gå." Der lå vi så heile dagen og "red stormen av" mens vi til stadighet måtte ause for ikke å søkke ned. Uhellet ville imidlertid at kulingen løyete av endel utover kvelden og vi tok til og fortsatte turen. Vi kom ikke så langt før båten sprang lekk og gikk rundt og lå med kjølen i været. Det blei så å rope om hjelp — og vi ropte som det syntes for oss — i det uendelige. Ropene våre blei tilslutt hørt av folk på Skognes, men først 4 timer etter at båten veltet rundt. Det var da på det siste med oss våt og forfrossen som vi da var. Klokken var da 10 om kvelden og mørkt var det også. "Gud hjelpe den sjømann i nød" står det jo i en visebok. Og uten hans hjelp har det vel ikke klart seg.

Blant hendingene fra ungdomstida mi husker jeg mellom anna denne. Jeg fikk være med å berge to mann fra den visse død. Folkene kom lensende på en halvfylt dorry under en forrykende nordvestkuling. Det var på havet utafør Berlevåg. De hadde mistet kamratdorryen med 2 mann. Den var blitt slått ned av et sjøbrått. Det gikk tålig bra med bergingsarbeidet, men da vi hadde bare en middelsstor åpen båt, var situasjonen også for oss til å nå land heller ikke lys. Han som styrer alt med sin mektige hånd laget det likevel slik at både vi og de 2 som vi hadde den lykke å vriste ut av dødens hand kom velberget i hamn.

Peder Gundersen Skaaraas
Bukkemo